

5

Vidíme iba to, čo nás nebolí a netrápi

Strýko s tetou sú už v práci, dom je prázdny. Od môjho ranného budíka prešli takmer tri hodiny. Verím, že som nikomu nechýbala, no hneď ako vojdem do kuchyne, Bianka spustí:

„Kde si bola? Klamala som rodičom, že ešte spíš.“

„Prejsť sa.“ Prisadnem si k nej na jedálenskú stoličku.

„Kde? Zamykáme bránu.“

To som si všimla. Je to tu ako malé väzenie. „V lese za domom.“

„Ty si nepoučiteľná. Mohlo ťa niečo zožrať.“

„Áno, lev,“ smejem sa.

Prevráti oči, a keď si zakladá prameň za ucho, líca sa jej už nápadne červenajú. „Čo si myslíš o Frederikovi?“

„To je Fredy?“

„Áno.“

„Timotej nemá prezývku? Skratku?“

„Všetci ho volajú Titan, ale my nie, nemá to rád, keď je doma. Aj som sa bála či mu tak nepovieš. Keď sa naštvie, vie byť nepríjemný, nie je ako Fredy.“

Titan, tvrdý a nepoddajný.

„Ja? A odkiaľ by som to vedela?“

Zasmeje sa a jej smiech nechápem rovnako ako Timotejovo šťastie z toho, že mama tak výhodne predala náš televízor.

Keď si po chvíli Bianka všimne, že sa nesmejem, mierne sa ku mne nakloní s hroznom v ruke. Vyzerá takmer hrozivo. „Ty ho nepoznáš?“

„Poznám. Od včera.“

Pomaly privrie oči a zhlboka sa nadýchne, akoby som práve povedala niečo nehorázne. „Je to najpopulárnejší, najkrajší a najtalentovanejší tínedžer, baby po ňom idú ako šialené a tebe jeho meno nič nehovorí?“ Jej šok vystriedal hysterický smiech. Keď po treťom záchvate zakrochká, začínam sa obávať, že sa udusí slinami pre niečo, čo celkom nechápem.

„Vôbec neviem, o čom hovoríš, Bia.“

Zdvihne ruku a pomedzi záchvaty smiechu sa preklikáva v mobile. Podá mi ho, ale jej smiech neutícha, niečo si mrmle popod nos. Znie to ako krochkanie prasiat.

Pred sebou mám Instagram Timoteja Tomana – Titana, 22ka.

Hneď pri prvej fotke takmer spadnem zo stoličky. Na bielom pozadí je jeho čiernobiele polonahé telo. Má na sebe iba športové šortky a v rukách drží hokejku. Usmieva sa tam, ale ja sa pri tejto póze nedokážem sústrediť na jeho tvár.

Prinútim sa pozrieť si ďalšie fotky, skôr ako mi od horúčavy vzbĺkne tvár.

Pár hokejových fotiek vo výstroji s víťazným úsmevom. S mladými aj dospelými mužmi. S medailami. Pomedzi to ďalšie modelinové fotky, kde ma zakaždým obleje rumenec.

„Hovorí sa o ňom, že môže byť budúcou hviezdou NHL. Vyniká rozdielom triedy. Už teraz má veľa úspechov, a to má draft až o rok. A k tomu všetkému je ešte bohovsky pekný,“ Bianka už chytila dych, no obe sme ho znova stratili pri ďalšej fotke, kde si v obtiahnutom tielku prehrabáva vlasy a zvodne hľadí do objektívu.

Nepochybne vie okrem držania hokejky a lepenia podrážok aj pózovať.

„Od detstva si žije svoj sen, vždy jednoducho vyčnieval. Boh ho obdaril talentom a krásou, a on to vie všetko perfektne využiť.“

Teraz už chápem jeho strach z toho, že to niekomu poviem. Že v galérii môjho telefónu nájde fotky, ako ho otec bije po hlave. A jeho radosť, keď pochopil, že ho vlastne ani nepoznám a nechcela som to použiť proti nemu.

„Koľko má rokov?“

„Sedemnást.“

Vyzerá staršie, pôsobí oveľa staršie.

„Povedala som mu, že hrá mizerne.“

„Aspoň si mu nepovedala, že je škaredý. To by asi znášal ťažšie.“

Obe sa zasmejeme.

„Lili?“ načne opatrne.

„Bianka?“ Aj ja si vezmem hrozno. Som zvyknutá hladovať, ale teraz, keď vidím všetko to dostupné jedlo, by som sa naozaj rada najedla.

„Timotej nie je na vzťahy, má iba letné flirty, cez sezónu sa zameriava len na hokej,“ vyhlási.

Povzdychnem si. „Neboj sa, Bia, nezamilujem sa a nepopálím. Mám rozum.“

„Mala som najlepšiu kamošku, ktorú som minulý rok stratila práve preto, že som pochopila, že celý čas ku mne chodila iba kvôli nemu. Keď jej dal najavo, že ju nechce, už sa tu neukázala,“ mykne plecami. „Takže to myslím vážne, drž sa od neho, dobre?“

Rezolútne prikývne, aby sa upokojila. „Máš cez leto brigádu? Potrebujem si niečo nájsť, mohla by si so mnou zájsť do mesta?“

„Jasné! Niečo spolu nájdeme, ale najprv sa najedzme. A nič si mi nepovedala na Fredyho.“

Snažím sa spomenúť si na dobré vlastnosti Frederika zo včera, no namiesto toho mám v hlave iba to, že sa celý život pozerá, ako si jeho otec vybíja zlosť na mladšom bratovi. Nezasiahne. Vždy som si myslela, že ak by som mala súrodencov, život by bol ľahší. Lenže čo ak nie?

Čo ak jeden dostane všetko, a ten druhý cíti krivdu, pretože sa ocitne v jeho tieni? Čo ak je jeden bitý a druhý pred tým zatvára oči? Pre vlastné ublíženie a pýchu dokážeme prehliadať to, ako sa ubližuje iným. Vidíme iba to krásne a dobré, nie bolesť a odriekanie, ktoré za tým stojí.

Vedel by Fredy Bianke pomôcť, ak by sa ocitla v zlej situácii, alebo by sa tomu iba prizeral, lebo je na to zvyknutý a je to jednoduchšie? „Neviem, aký je. Musím ho spoznať bližšie.“

Viem len, že nech sa Timotej na sieťach a vo svete prezentuje akokoľvek, nechce, aby v ňom niekto videl zraniteľnosť, ktorú som videla ja. Nie je pre to dobrý ani zlý. On je iba... zranený.

Mama to zdvihne na tretíkrát.

„Lilianka, čo sa deje, srdiečko?“

Mám dojem, že sa povraciam z jej falošných slov. Hlas má sladší ako veterník, ktorý mi spôsobuje vyrážky na jazyku.

„Plánuješ sa ešte vrátiť?“

„Samozrejme, len čo sa dám do poriadku,“ zachichoce sa. V pozadí počujem Tiborov slizký hlas. Do druhého ucha jej šepká niečo zvrhlé. Časť z toho začujem aj ja. Radšej si predstavujem veterník, z toho ma napína podstatne menej.

„Viem, že nie si na liečení, mama. Môžeš byť ku mne úprimná?“

Odpoveďou mi je ticho. Ťaživé ticho. Pozriem sa na telefón, ale nezložila mi. Zrejme iba vypla odposluch.

Počkám, kým si to uvedomí a znova sa ozve. „Haló, haló.“

„Aké máš plány?“

„Našli sme si tu s Tiborkom skvelú prácu, zlatko. Istý čas tu ostaneme.“

„Budeš platiť náš byt?“

Mlčí, tentoraz však cielene.

„Kde mám byť ja?“